

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Holberg og hans Scene

Citation: Brandes, Edvard: "Holberg og hans Scene", i Brandes, Edvard: *Holberg og hans Scene*, Gyldendal, 1898, s. 161. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_03-shoot-idm140324074563280/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Holberg og hans Scene

som Henrik i *Henrik og Pernille* vil more sig paa fornemme Herrers Vis. En saadan Harlequin vilde sige denne Replik som en Vittighed, der var Knægten bevidst. Ikke saa med Poulsen: hans Harlequin standser ved Ordet »betyder« og søger efter sin Forklaring, indtil han endelig efter forgæves Overvejelse bryder overtvært og skælder Columbine ud efter sin Hjærtens Mening. Han bliver i denne Scene gladere og gladere, alt som han bliver af med den kedsommelige Nutid og tænker forhaabningsfuld paa den overraskende Fremtid. Tilslut gør han Harlekinshoppet (med samlede Ben) for Columbine, kysser paa Fingeren og løber dansende og straalende sin Vej.

Naar Tæppet gaar op for anden Akt, ser man Harlequin staa i en smægtende Stilling henne ved det Springvand, der danner Dekorationens Midtpunkt paa det kgl. Teater. Han kommer frem i forventningsfuld Bæven og møder da Magdelone som sin Usynlige. Poulsens Kunst viser os den Fart, det øjeblikkeligt tager med Harlequins Elskov: han ser ikke den fornummede Dame, førend en Kærlighed af en ganske uplatonisk Art betager ham. Dog i den første Scene dyr han sig endnu; han har de latterligste Mannerer, laante fra en nu afdød Skuespiller, for at antyde sin Smægten, naar han for Eksempel støtter Kinden med sin Haand og skotter jomfrunalsk til den Elskede. Men han slaar hvert Øjeblik over

fra den tragiske Tone til den plumpeste Hverdagssnak: Holberg har jo i dette Stykke parodieret Tragedien ganske i samme Stil som Wessel halvhundred Aar senere i *Kærlighed uden Strømper*. Naar den Usynlige ønsker, at det stod i hendes Magt at trøste ham, og Harlequin svarer: »vist staar det i hendes Magt«, saa er Poulsens Tone ganske ugalant formanende; men et Øjeblik efter stiger Harlequin til »rosenrøde Læbers« og falder atter til: »Giv dig tilfreds, min Snut, det skal blive godt!« Poulsen taler her med den bredeste borgerlige Gemytlighed, hvorfra den spanske Elskov ganske er forsvunden, indtil han paa ny maa svinge sig op til en Trusel om at dræbe sig for Damens Fødder. Da hun er borte, viser han sig i den følgende Monolog svimmel af Henrykkelse og danser ud med forliebte Pas. Nu ligner han præcist en Hankat.

Han kommer tilbage til Aktens Slutnings-scene, den berømte Serenade. Her er ikke meget andet at sige end: gik hen at beundre Poulsens Humor i denne Scene! Han lærte sig at spille Violin for denne Rolles Skyld; han vilde udføre sin Serenade uden fremmed Hjælp paa den ene G-stræng. Melodien ligner en Smule *carneval de Venise*, og Poulsen gør de snurrigste Overgange med Røst og Strængeleg. Da Harlequin er kommen til Verset: